

[Udenrigsministeren]

politiske tilslutning til tanken. I så fald vil jeg være indstillet på at komme med et konkret forslag her til efteråret.

De private ulandsorganisationer yder et værdifuldt supplement til det statslige samarbejde med ulandene. Derfor er det glædeligt, at vi i de seneste år har kunnet gennemføre en kraftig udbygning og udvidelse af samarbejdet med disse private organisationer. Vi har taget konsekvensen af den professionalisering, der er sket især i de store organisationer, ved at lave særlige rammeaftaler med Folkekirkens Nødhjælp, med IBIS, med Dansk Røde Kors og med Fagbevægelsens Ulandssekretariat. Det er aftaler, som indebærer, at vægten i samarbejdet mellem Danida og organisationerne flyttes fra en detaljeret gennemgang af de enkelte projekter til en mere overordnet sikring af kvaliteten i de opgaver, som hver enkelt organisation samlet udfører for danske offentlige bistandsmidler. Men der har været tale om en meget kraftig vækst, og nu er der behov for at sikre, at de private organisationer virkelig også magter opgaven, både kvantitativt og kvalitativt.

Man kan undertiden få en lidt beklemmende fornemmelse af, at den bistandspolitiske debat herhjemme foregår i en glasklokke, fjernt fra den virkelighed, som den drejer sig om, og som den angiver at forholde sig til. Det kan være nyttigt nu og da ligefrem at vove sig ud i verden og blive konfronteret med virkeligheden. Det kan for øvrigt være en både barsk og berigende oplevelse. Jeg var i sidste måned på rejse i Kenya, Uganda, Ghana og Benin. Ud over mange spændende samtaler, der klart bekræftede den helt afgørende vægt, der nu bliver lagt på demokratiskussionen i Afrika, var det også meget inspirerende at besøge en række vel fungerende danske ulandsprojekter, spændende lige fra slumprojekter for kvinder over medicinforsyningsprogrammer til jernbane- og havneanlæg ved Victoriasøen. Besøgene bekræftede mig i indtrykket af en dansk indsats, som vi i det store og hele kan være særdeles tilfredse med trods de fejl og mangler, vi selvfølgelig fra tid til anden kommer ud for. Dem skal vi tage ved lære af. Jeg er ikke i tvivl om, at vore samarbejdspartnere i udviklingslandene i dag er helt på det rene med, at korrupsion og misbrug af danske bistandsmidler under ingen omstændigheder vil blive tolereret. Den

slags bør øjeblikkelig få mærkbare konsekvenser for samarbejdet, sådan som det er sket i konkrete tilfælde.

Der er blevet strammet op på vore egne kontrolprocedurer, og der vil i fremtiden blive stillet krav om den fornødne kontrol også fra modtagerlandenes side. Men der må naturligvis foretages en afvejning mellem på den ene side kravet om kontrol med midlerne, som jeg finder uomgængeligt nødvendig, på den anden side de høje ambitioner, vi har med vores ulandsbistand, herunder ønsket om at arbejde i de allerfattigste lande og nå ud til de fattigste befolkningsgrupper og ønsket om at bidrage til den udvikling af modtagerlandenes egne institutioner, der er en forudsætning for en virkelig bæredygtig udvikling. Udfordringen må være at søge at forene disse hensyn. Men her viser al erfaring, at det er overordentlig vanskeligt og meget dyrt at følge hver enkelt bistandskrone hele vejen, og derfor er vi nødt til at være realistiske i de krav, vi opstiller. Ellers må jeg sige det rent ud: Så er det bare ikke den form for bistand, vi skal yde.

Verden ændrer sig. Udviklingslandenes problemer og muligheder ændrer sig. Også de bistandsformer og strategier, vi benytter i den danske ulandsbistand, må tilpasses den nye virkelighed i en dynamisk verden. Jeg læste en artikel i en dansk avis forleden, hvor lederskribenten havde fået godt fat i netop det forhold. Lederskribenten pegede på, at det burde være indlysende for størstedelen af det danske bistandsmiljø, at et krav om ændringer ikke er ment som et attentat på ulandsbistanden. Og så stod der følgende i lederen:

»Det tjener hverken de danske bistandsorganisationer eller modtagerne i udviklingslandene at bruge idealismen og de gode viljer som et skjold imod en verden, der har ændret sig.«

Det var for øvrigt en leder i Det Fri Aktuelt.

*Forhandling***Erik B. Smith (S):**

I det finanslovsforslag for 1992, som finansministeren fremsatte i august sidste år, tilkendegav udenrigsministeren, at han ønskede en ændret fordeling af den bi- og multilaterale bistand. Formålet skulle være, at man på den måde bedre kunne forfølge danske bistandsmålsætninger. Og udenrigsministeren oplyste i